

Comoara principală a ultimei generații

21 mai 2005

Gili Cârstea

"Dar ei au rămas greoi la minte, căci până în ziua de astăzi, la citirea Vechiului Testament, această măhramă rămâne neridicată, fiindcă măhrama este dată la o parte în Hristos. Da, până astăzi, când se citește Moise, rămâne o măhramă peste inimile lor. Dar ori de câte ori vreunul se întoarce spre Domnul, măhrama este luată. Căci Domnul este Duhul; și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia" (2 Corinteni 3,14-16).

Neclaritatea cu care vedem reacțiile Creatorului în marea controversă ne obligă să ne întrebăm dacă nu cumva "măhrama" s-a transmis până astăzi, și nu numai că o purtăm, dar vrem să facem din ea steagul nostru de luptă. Uitând că "pentru a putea fi apreciat și înțeles corect, fiecare adevăr din Cuvântul lui Dumnezeu, de la Geneza la Apocalips, trebuie studiat în lumina care se revarsă de pe crucea de la Calvar" (GW 315), noi vedem Vechiul Testament cu aceeași optică deformată ca și evreii. Atâta timp cât ne complacem în vechiul legământ, măhrama ne protejează ochii de slava orbitoare a atributelor caracterului lui Dumnezeu, de chipul "mai proeminent" al lui Hristos. Pavel spune că măhrama nu poate rămâne peste inimile noastre atunci când ne întoarcem spre Hristos. Noi putem studia la infinit adevărurile Scripturii, dar dacă ele nu sunt înțelese în lumina Golgotei, măhrama rămâne. Tot așa cu caracterul lui Dumnezeu. Dacă nu este privit dinspre Golgota, dacă nu este așezat în contextul mării controversate, măhrama trebuie să rămână.

"Hristos a venit să descopere lumii cunoștința caracterului lui Dumnezeu, pe care lumea nu o avea. Această cunoștință era comoara principală pe care ucenicii trebuiau să o comunice oamenilor. Adevărul lui Dumnezeu fusese ascuns sub mulțimea tradițiilor și erorilor... Tot ce era spiritual și sfânt fusese pervertit de înțelegerea lor întunecată. Ei erau orbiți de mândrie și prejudecăți, incapabili să vadă sfârșitul celor desființate. Isus a venit să schimbe ordinea lucrurilor existente, descoperindu-le caracterul Tatălui. El a dat la o parte măhrama care ascundea slava Sa de ochii muritorilor, descoperind lumii pe singurul Dumnezeu viu și adevărat, a cărui cunoaștere este viață veșnică" (RH 11 ianuarie 1892).

Pavel spune că și în vremea lui era o problemă cu "citirea" lui Moise, adică a Vechiului Testament. Greutatea de minte despre care vorbește el venea tocmai din percepția lor despre modul în care acționase Dumnezeu în trecut. Exista un tipar general

despre calea prin care Israel urma să lumineze pământul cu slava lui Dumnezeu, dar care nu se potrivea nicidecum cu lucrarea și învățăturile lui Hristos.

Același tipar există astăzi despre modul în care biserica rămășiței urmează să-și ducă misiunea – întreita solie îngerească – la bun sfârșit, tipar care nu se potrivește deloc cu solia neprihănirii lui Hristos descoperită în 1888.

Dar atunci când începem să avem o scipire despre ce înseamnă “neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea” măhrama este dată la o parte, iar legea este văzută a fi singura temelie a guvernării divine, singura constituție după care acționează Împăratul universului. Cunoașterea caracterului lui Dumnezeu va fi “comoara principală” a ucenicilor lui Hristos din ultima generație.